

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.V.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č.j. DSH/2853/17,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“), byly námitky žalobce proti všem záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče, a to proti přestupkům ze dne 12. 8. 2014, 1. 2. 2015, 10. 11. 2015, 13. 4. 2016 a 3. 11. 2016, zamítnuty a provedené záznamy byly potvrzeny [rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 16. 12. 2016, č.j. OD-KRÁ/35438/2016, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 20. 3. 2017, č.j. DSH/2853/17].

II. Žalobní body

V části **a)** žaloby [*Nereflektování odvolacích důvodů*] se poukazuje na to, že z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, které bylo přílohou doplněného odvolání, je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací správní orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č.j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje.

Podle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej *de facto* zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

V části **b)** žaloby [*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*] žalobce uvádí, že jediné důkazy, které odvolací správní orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci.

Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o

jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena.

Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánu veřejné moci.

V části *c)* žaloby [*Konkrétní výtky k jednotlivým pokutovým blokům*] se žalobce vyjadřuje k pokutovým blokům ze dne 3. 11. 2016, ze dne 13. 4. 2016, ze dne 10. 11. 2015, ze dne 1. 2. 2015 a ze dne 12. 8. 2014. K pokutovému bloku ze dne 3. 11. 2016 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f1“, k pokutovému bloku ze dne 13. 4. 2016 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, k pokutovému bloku ze dne 10. 11. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“, k pokutovému bloku ze dne 1. 2. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a k pokutovému bloku ze dne 12. 8. 2014 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“.

Ke všem pěti pokutovým blokům pak v podstatě shodně namítá, že rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu 1) „telefon“, 2) „rychlost“, 3) „RJ“, 4) „R“ a 5) „neužil BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace 1) „§7/1c z.č. 361/2000 Sb.“, 2) „§18/4 z.č. 361/2000 Sb.“, 3) „§18/4 z.č. 361/2000 Sb.“, 4) „§18/4 z.č. 361/2000 Sb.“ a 5) „§6/1a z.č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní 1) „§ 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, 2) „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, 3) „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, 4) „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o pozemních komunikacích“, a 5) „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Dle judikatury Nejvyššího správního soud (volně citováno): Pouze při spojení srozumitelné právní

kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá [1) § 7 odst. 1, 2) § 18 odst. 4, 3) § 18 odst. 4, 4) § 18 odst. 4 a 5) § 6 odst. 1], a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

Na základě výše uvedených skutečností a výtek ke každému konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení řidiče se žalobce domáhá, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný soud posoudit zejména s odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014-39. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 3. 11. 2016, ze dne 13. 4. 2016, ze dne 10. 11. 2015, ze dne 1. 2. 2015 a ze dne 12. 8. 2014.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že žalobce podal dne 9. 11. 2016 námitky proti všem provedeným záznamům bodů, čímž bylo zahájeno správní řízení. Správní orgán I. stupně v průběhu tohoto řízení shromáždil pokutové bloky ke všem přestupkům a po seznámení žalobce s kompletní spisovou dokumentací (ke kterému se nedostavil) vydal napadené rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017, č.j. DSH/2853/17, kterým zamítá námitky žalobce a potvrzuje provedené záznamy bodů.

K žalobnímu důvodu, který se týká rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, a to v souvislosti se zásadou legitimního očekávání, žalovaný uvádí, že v průběhu správního řízení žalobce podal u správního orgánu I. stupně dne 9. 11. 2016 námitky, kde uvedl, že brojí proti všem záznamům bodů a dále v průběhu správního řízení podal pouze dne 12. 12. 2016 žádost o poskytnutí kopie spisového materiálu. Po celou dobu správního řízení nepodal žádný další konkrétní návrh, či vyjádření, které by mělo souvislost s rozhodováním jiných správních orgánů.

Dále k celé věci žalovaný uvádí skutečnost, že žalobce v rámci žaloby napadá, a to velice obecně pokutové bloky ze dne 3. 1. 2016, 13. 4. 2016, 10. 11. 2015, 1. 2. 2015 a 12. 8. 2014, kdy tyto bloky (resp. jejich ověřené kopie) jsou součástí spisové materie a mohl se s nimi v rámci správního řízení dle 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí podrobně seznámit. K seznámení se spisovou materií byl správním orgánem I. stupně vyzván a za tímto účelem mu byla stanovena přiměřená lhůta, kterou však nevyužil a ke správnímu orgánu I. stupně se nedostavil. Je tedy s podivem, jak může v rámci podané žaloby napadat obsah pokutových bloků, se kterými v rámci celého správního řízení nebyl seznámen. Během

správního řízení byly vyžádány pokutové bloky ke všem přestupkům, které souvisely s dosažením celkové hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tyto pokutové bloky byly správním orgánem I. stupně a dále i odvolacím správním orgánem přezkoumány ve smyslu, zda na podkladě těchto rozhodnutí mohou být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti, na základě kterých musí dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu dojít k zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče. Údaje na pokutových blocích souhlasí s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a rovněž korespondují s počtem zaznamenaných bodů, což vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče, který je ve spisové materii rovněž obsažen. Z uvedeného lze vyvodit jediný logický závěr, a to, že po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého z výše uvedených záznamů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

K části **a)** žaloby soud konstatuje, že žalobce v části IV./a) doplnění odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 16. 12. 2016, č.j. OD-KRÁ/35438/2016, namítal, že za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení účastníka byly mnohokrát označeny obdobné podklady i Krajskými úřady Moravskoslezského a Jihočeského kraje, kdy tyto v obdobných právních věcech rozhodovaly v odvolacích řízeních a reálně se zabývaly otázkou způsobilosti jednotlivých rozhodnutí pro záznam do bodového hodnocení účastníka.

K tomu se Krajský úřad Plzeňského kraje v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017, č.j. DSH/2853/17, vyjádřil tak, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí obecně posoudil pokutové bloky k jednotlivým přestupkům, které obsahuje spisová materie, a to ve vztahu k jednotlivým záznamům bodů. K dalším důvodům námitek či navrženým důkazům ze strany odvolatele se logicky vyjádřit nemohl, jelikož žádné návrhy ani důkazy předloženy nebyly. Totéž platí o vyjádření k rozhodnutím jiných správních orgánů, které rovněž odvolatel v rámci dokazování neuplatnil.

K tomu soud konstatuje, že uvedená žalobcová námitka je v doplnění odvolání formulována naprosto nekonkrétně. Není tu ani náznakem patrné, v čem má spočívat obdobnost podkladů, z nichž v přezkoumávané věci vycházel Městský úřad Nýřany, s podklady, u nichž nedostatečnost popisu jednání shledal v jiné věci Krajský úřad Moravskoslezského kraje nebo Krajský úřad Jihočeského kraje. Odvolací správní orgán proto nijak nepochybil, jestliže se s touto odvolací námitkou v rozhodnutí o odvolání vypořádal rovněž zcela obecně.

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž žalobce měl za to, že žalovaný správní orgán měl následovat zejména postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v jeho rozhodnutích ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č.j. MSK 121761/2014.

K tomu je třeba v souladu s ustálenou praxí správních soudů uvést, že zásada legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což však tato zásada nesleduje. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje však účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil. Žalovaný správní orgán rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Bylo zdůrazněno, že i judikatura tohoto soudu na jedné straně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu.

V daném případě správní orgány vycházely z těchto podkladů: 1) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Obvodním oddělením Plzeň-Bory, uložena pokuta za přestupek ze dne 12. 8. 2014 podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 3 body. 2) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Dopravním inspektorátem Plzeň-město, uložena pokuta za přestupek ze dne 1. 2. 2015 podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 2 body. 3) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Dopravním inspektorátem Plzeň-město, uložena pokuta za přestupek ze dne 10. 11. 2015 podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 3 body. 4) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Dopravním inspektorátem Děčín, uložena pokuta za přestupek ze dne 13. 4. 2016 podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 2 body. 5) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Odborem služby dopravní policie Plzeň, uložena pokuta za přestupek ze dne 3. 11. 2016 podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 2 body. Dne 7. 11. 2016 bylo žalobci odesláno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

V řízení o námitkách si Městský úřad Nýřany vyžádal a obdržel od Policie ČR, Obvodního oddělení Plzeň-Bory, sdělení a ověřenou kopii pokutového bloku k přestupku ze dne 12. 8. 2014, od Policie ČR, Dopravního inspektorátu Plzeň-město, sdělení a ověřené kopie pokutových bloků k přestupkům ze dne 1. 2. 2015 a 10. 11. 2015, od Policie ČR,

Dopravního inspektorátu Děčín, sdělení a ověřenou kopii pokutového bloku k přestupku ze dne 13. 4. 2016 a od Policie ČR, Odboru služby dopravní policie Plzeň, sdělení a ověřenou kopii pokutového bloku k přestupku ze dne 3. 11. 2016.

Při přezkoumání námitek žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů tedy správní orgány vycházely ve všech pěti případech z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Aktivitou správního orgánu prvního stupně byly tyto podklady pro vydání rozhodnutí doplněny o sdělení a ověřené kopie příslušných pokutových bloků. Na základě provedeného přezkumu podkladů k záznamu bodů do registru řidičů, jehož výsledky popsaly v odůvodnění svých rozhodnutí, správní orgány po právu dospěly k závěru, že tato rozhodnutí jsou způsobilá pro záznamy bodů do registru řidičů, jsou opatřena všemi potřebnými zákonem stanovenými náležitostmi a že odpovídá i zaznamenaný počet bodů.

Žalobní bod **a)** tudíž nemohl být shledán důvodným.

K části **b)** žaloby soud, obdobně jako v předchozích věcech, kde byla námitka „nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů“ uplatněna, konstatuje, že v přezkoumávané věci není na místě tvrzení, že jedinými důkazy, které odvolací správní orgán posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných správních orgánů, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení.

Předně je nezbytné uvést, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být žalobce úspěšný pouze tehdy, pokud prokáže, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. K tomu, aby tak žalobce mohl učinit, je nezbytné, aby tvrdil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správního orgánu. Pokud tak žalobce neučiní, tj. jeho tvrzení jsou obecná bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s obsahem napadeného rozhodnutí či postupem správního orgánu, nemohou být jeho námitky shledány důvodnými.

Soud se v podstatě ztotožňuje s tvrzením žalobce, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil.“. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Totéž platí pro námitky žalobce ohledně náležitostí jednotlivých sérií pokutových bloků.

Ohledně námitek žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, je vhodné zopakovat závěry Nejvyššího správního soudu z jeho rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20: „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení

uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatkách znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá“ se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22. 1. 2010 v 19.10 hod. v Karvině na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo.“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro zápis bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít“, lze s tímto tvrzením vyslovit souhlas, avšak toto holé tvrzení nevypovídá nic o nezákonnosti napadeného rozhodnutí ani postupu správních orgánů v průběhu správního řízení.

Ani žalobcovy obecné proklamace, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku“, neprokazují nezákonnost právě přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Vzhledem k uvedenému ani žalobní bod **b)** nepovažuje soud za důvodný.

V části **c)** žaloby žalobce brojí proti přestupkům ze dne 12. 8. 2014, ze dne 1. 2. 2015, ze dne 10. 11. 2015, ze dne 13. 4. 2016 a ze dne 3. 11. 2016, které byly projednány uložením pokuty v blokovém řízení.

Soud proto posoudil každý ze sporovaných pokutových bloků.

1) V bloku na pokutu ze dne 12. 8. 2014, série FC/2013, č. 0857225, je obsažena jednoznačná identifikace žalobce a zejména se uvádí: Přestupkové jednání – doba, místo a popis: 15:20 hod, během jízdy nemá zapnut zádržný systém, *místo nečitelné*, § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Z tohoto popisu je zřejmé, že žalobce porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Přesné místo spáchání přestupku je pro soud z pokutového bloku samotného neseznatelné. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vyhotoveném Policií ČR, Obvodním oddělením Plzeň-Bory, následujícího dne (= 13. 8. 2014) pod č.j. KRPP-131359/PŘ-2014-030515 je ovšem zřejmé, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dne 12. 8. 2014 v 15:20 hod. v Plzni, ul. Borská, bližší určení: před ubytovnou ul. Borská 67. Soud tedy nepochybuje ani o místu spáchání přestupku, když i ostatní údaje obsažené v uvedeném oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení odpovídají údajům uvedeným na pokutovém bloku ze dne 12. 8. 2014, série FC/2013, č. 0857225. Z pokutového bloku nevyplývá pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal. Z pokutového bloku (v případě místa: ve spojení s příslušným oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení) je tedy zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Žalobce souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dal najevo jak svůj souhlas s přestupkem, tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 5 As 71/2016-58). Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

Potvrzení výše uvedeného posouzení věci nachází zdejší soud i v názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v jeho rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014-39:

„[21] Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. ...

[22] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li

z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost. ...“.

2) V bloku na pokutu ze dne 1. 2. 2015, série GE/2014, č. E 2287436, je obsažena jednoznačná identifikace žalobce a zejména se uvádí: Přestupkové jednání – doba, místo a popis: Dne 1. 2. 2015 v 11:18 v Plzni, ul. Folmavská, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb., Rychlost v obci 50/68/65. Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Z těchto údajů vyplývá, že žalobce porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je stanovena na 50 km/h, o méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Zdejší soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Jako místo spáchání přestupku byla označena ulice Folmavská v Plzni, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Výraz „Rychlost v obci 50/68/65“ (= nejvyšší dovolená rychlost / skutečně naměřená rychlost / rychlost po odečtu tolerance měřicího zařízení) je běžně používaným zkráceným zápisem přestupkového jednání spočívajícího v nerespektování rychlostních limitů. U tohoto přestupku je zkratkovitá formulace „Rychlost v obci 50/68/65“ doplněna odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce porušil i ve kterém je přestupek specifikován. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo. Z pokutového bloku je tedy zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Žalobce souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dal najevo jak svůj souhlas s přestupkem, tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 5 As 71/2016-58). Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

3) V bloku na pokutu ze dne 10. 11. 2015, série JL/2015, č. L 0991343, je obsažena jednoznačná identifikace žalobce a zejména se uvádí: Přestupkové jednání – doba, místo a popis: Dne 10. 11. 2015 v 12:25 hod., ul. Domažlická, Plzeň, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb., Řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Dovolená rych 50 km/hod, naměřená rych 77 km/hod, po tol 74 km/hod. Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Z těchto údajů vyplývá, že žalobce porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je stanovena na 50 km/h, o 20 km/h a více, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3

zákona o silničním provozu. Zdejší soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Jako místo spáchání přestupku byla označena ulice Domažlická v Plzni, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. U tohoto přestupku je zjištěný skutkový stav doplněn odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce porušil i ve kterém je přestupek specifikován. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo. Z pokutového bloku je tedy zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

4) V bloku na pokutu ze dne 13. 4. 2016, série JL/2015, č. L 0531516, je obsažena jednoznačná identifikace žalobce a zejména se uvádí: Přestupkové jednání – doba, místo a popis: Dne 13. 4. 2016 v 13:40 hodin, Děčín, Benešovská u č.p. 583/23, porušil § 18/4 z.č. 361/2000 Sb., R 50/70/67. Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Z těchto údajů vyplývá, že žalobce porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je stanovena na 50 km/h, o méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Zdejší soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Jako místo spáchání přestupku byla označena ulice Benešovská v Děčíně, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Výraz „R 50/70/67“ (= nejvyšší dovolená rychlost / skutečně naměřená rychlost / rychlost po odečtu tolerance měřicího zařízení) je běžně používaným zkráceným zápisem přestupkového jednání spočívajícího v nerespektování rychlostních limitů. U tohoto přestupku je zkratkovitá formulace „R 50/70/67“ doplněna odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce porušil i ve kterém je přestupek specifikován. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo. Z pokutového bloku je tedy zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Žalobce souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dal najevo jak svůj souhlas s přestupkem, tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 5 As 71/2016-58). Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

5) V bloku na pokutu ze dne 3. 11. 2016, série JL/2015, č. L 0901024, je obsažena jednoznačná identifikace žalobce a zejména se uvádí: Přestupkové jednání – doba, místo a popis: Dne 3. 11. 2016 v 10:50 h, Kyšice, Horní náves, § 7 / 1 c) z.č. 361/2000 Sb., držení hovorového zařízení za jízdy řidičem v ruce – mobilní telefon. Pokuta uložena za přestupek dle § 125c / 1 / f 1 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Z těchto údajů vyplývá, že žalobce porušil povinnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť při jízdě vozidlem držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Zdejší soud v souladu se

závěry Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Jako místo spáchání přestupku byla označena Horní náves v Kyšicích a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

Lze tak uzavřít, že ze všech pěti pokutových bloků je možno zjistit, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Ve všech pěti případech bylo konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Všechna žalobcem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních tedy obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny pokutové bloky jsou způsobilými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

S ohledem na uvedené nepokládá soud za důvodný ani žalobní bod c).

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 4. dubna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.